
ТЕМА I

3. БЕОГРАДСКО ОГЛЕДАЊЕ ПЕСМЕ

Лука Шуберт: Макови

Средња ликовна школа „Петар Лубарда“ Цетиње
Ментор: проф. Миодраг Вукчевић

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

КРВ У ПОЉУ

Прва наїрада

3. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

У житноме пољу су титрале сенке,
ветру се клањали чемпреси и јеле.
Тада олујни облак загри сунце,
а црне су птице небом полетеле.

Тишина се надвила над целим пољем
и као вода текла је на све стране.
Ненадано небом проломи се пуцањ,
у шуми чемпреса загракташе вране.

Незнан човек беше жртва свога беса.
Нико није знао какав бол он крије.
Кажу да је грешком промашио срце.
Њему се ни метак смиловао није.

И тако се вукао изморен, рањен
до гостионице старе и прљаве,
а крвава земља и трагови боје
нису му никад изашли из главе.

Кажу, није хтео лекара да зове.
Само он је знао чега се то плаши
и пио је последњи гутљај живота
гледајућ' гранчицу бадема у чаши.

Три следећа дана дисао је мучно.
Није ни говорио, ни јео, ни пио.
Онда му у очима угаснуше звезде,
одневши и тајну ону што је крио.

Тад залеђен оста пар очију бледих,
и у њима све сузе неисплакане,
поглед упрт далеко, у житна поља
која су још дуго надлетале вроне.

*Винсенџу ван Гоју (1853–1890),
с љубављу и поштовањем
7. 3. 2015.*

Тања Малетић

IX гимназија „Михаило
Петровић Алас" Београд
Ментор: проф. Наташа
Марковић Атар

BLUT IM FELD

Im Getreidefeld zitterten Schatten,
Dem Winde beugten sich Zypressen, Tannen vor.
Die Gewitterwolke umarmte da die Sonne,
Schwarze Vögel flogen dem Himmel zu.

Eine Stille fiel auf das ganze Feld
und wie ein Wasserflut strömte hindurch.
Ein Schuss schallte plötzlich im Himmel,
im Zypressenwald krächten Raben los.

Ein Unbekannter ward zum Opfer seiner Wut.
Keiner wusste, was für einen Schmerz er litt.
Er soll aus Versehen das eigene Herz verfehlt haben.
Nicht einmal diese Kugel erbarmte sich seiner.

Ermüdet und verletzt schleppte er sich
bis zur alten, verwahlosen Kneipe hin,
die blutverschmierte Erde und Farbenspuren
gingen ihm nie mehr aus dem Kopf.

Man sagt, er wollte keinen Arzt zu Hilfe rufen.
Nur er allein wusste, wovor er sich so fürchtete,
bevor er den letzten Schlucken Leben hinunterwürgte,
einen Mandelzweig im Glas anblickend.

SPEIGEL

In den nächststen drei Tagen atmete er mühevoll
Sagte auch kein Wort mehr, trank und aß nichts.
Danach erloschen die Sterne in seinen Augen,
trugen auch sein verborgenes Geheimnisfort.

Zwei fahle Augen froren ein.
und darin unverflossene Tränen,
ihr Blick starrte die Getreidefelder an,
über denen Krähen noch lange herumflogen.

*An Vincent van Gogh (1853-1890), mit Liebe und
Hochachtung
Am 7. 3. 2015*

Tanja Maletić

IX Gymnasium

„Mihailo Petrovic Alas" Belgrad

Mentor: Prof. Nataša Marković Atar

Übersetzung: **Prof. Tanja Jakšić**

Mathematisches Gymnasium Belgrad

НОСТАЛГИЈА

Друџа наџрада

3. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Био сам овде.

Некада давно често су ме гризли комарци.

Сад нема крви ни за једног,

а камолиза цео један рој који лети свечери

опустоши читаву белу кожу, па кукаш и чешеш се

док не утонеш у сан од млека из зарђале шоље.

Дежа ви.

Остане од вила и змајева само слој прашине

без зрнца магије и закашљеш се од ње толико грубо

да се поцепа грло. Заборавио сам како се шушка

и које све тајне крије прича коју ватра пуцкета

док се у зеници преплиће машта са страхом од ноћи

и мистеријама сазвежђа и месечине,

па онда бежиш

по непокошеној трави пуној змија и буба

и закачи се мали крпељ тачно испод колена.

Не видиш га, а он пецка и сврби као питање без одговора.

Изваде га, али ти и даље не знаш колико гусеница има ногу,

па је тражиш, а она се одједном претвори у лептира

и опет те све неподношљиво голица.

ОГЛЕДАЛО

Поцрни кожа.

Само једне ноћи одважно прођеш руком преко пламена
и не заплачеш. Прочиташ све о свим животињама
и преореш Млечни пут једним течним р
које се правилно скотрљало. Више ниси ни жедан.
Закачиш се за неког крпеља и пустиш понекад да те сврби
док ходаш калдрмисаном ливадам обраслом у путоказе
и не усудиш се да их почупаш, као коров који је растао
испод седмог брда у седмој гори седмог пршљена
твоје читаве кичме, а мораш да живиш сада и за сутра
понављајући као стара дедина плоча да прошлост не постоји,
а знаш да се лажеш и тад те заголица и најеже се очи,
које нису порасле заједно са мозгом и лобањом,
па схватиш да постојиш само онда и да си ти заправо прошлост.

Лазар Букумировић

Прва крагујевачка гимназија Крагујевац
Ментор: проф. Светлана Рајичић Перић

РЕКВИЈЕМ

(посвећено Миодрагу Павловићу)

Трећа најада 3. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Уведен на позорницу,
Међу мртву публику,
И смјештен на јастук љубичастог плиша,
Можда и против своје воље.
Не сјећам се.

Туђе име пролети испод црних кишобрана,
Очајно тражећи власника,
А ја ни да се окренем,
Ни да саслушам.

Бијесне битке на тјемени,
Чело – прегажено ратно поље,
Немири крче себи пут,
А гладна питања захтијевају одговоре,
И мигренама муче одвећ уташено тијело.

Слијева,
Јефтини парфем и парно цвијеће кича,
Напућене усне и лажна величина,
Праћене кишом, разблаженим сузама.
Гаде ми се...

ОГЛЕДАЛО

А десно,
Људи у црним наквашеним унформама,
Погурених глава.
Прсти од кривице
Играју по целатским сјекирама,
А у жедним очима или чуђење
Или задовољство.
Не знам.

Коначно, спаситељи силазе на бину,
Тјерајући сиве облаке,
Носећи свјеже грозђе у свештеничким рукама,
Обучени у црно и бијело,
Свијетло и тамно,
Са ореолом залазећег сунца,
Праћени аплаузом.

Да, сада се сјећам.

Коначно починак у мојој глави
И та слатка тишина.

Реквијем је почео.

Тодор Ружић

Гимназија „Јован Дучић” Требиње
Ментор: мр Веселинка Кулаш

УЖАСИ БОЛА И ПАКЛА У ЈАСЕНОВЦУ

Похвала 3. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Стојах нијема испред поља, све је тихо,
и јеца ме нека прође.
Шта тишина ова скрива?
Ни из чега и ниоткуда
тек из приче наслућена појави се слика жива.

Кржаве сузе клизаху низ лице,
из очију гдје се живот с надом гаси,
без јецаја плаче мајка...
Мртва неће моћи свог анђела да спаси.

Још увијек рука топла,
хоће да га скрије испод њених скута.
Али залуд, звјерство, мржња...
Мали анђео и прије смрти, умро је већ хиљадама пута.

Склапа очи, у сан тоне, до тог часа је без крила.
Покрива га крв и тама,
мук настаде, бездан са њим и полети
С анђелима из свих јама.

Сивнуше силне муње и громови загрмише,
а онда се све умири,
к о дан љетњи послије олује.
Разлише се пјесме без гласа и шума,
ко хоће да је послушне може да је чује.

ОГЛЕДАЛО

„О, станите, људи, а звјериње.
Ви који јесте `наши` или `туђи`.
Не сијте са мржњом на њивама пакла,
надајући се рају.
Не рађа се човјек из крви и буђи.
Не мрзите. Опроштај дајте.
Ми невини и преклани свог крвника не кунемо,
ал` памтимо , сјећамо се.
Док сјећања ваша живе, ми нећемо умријети.
Гробове, наших предака,
ми, никада нећемо заборавити!”

На кољена своја падох.
Поглед спустих ка бистрој роси.
Видјех хиљаду анђела ту испред себе,
По некој трави, носећи свјетлост,
Трчкарају боси.

Знам да морам кренут даље.
И питам се коме анђеле да оставим?
Не ! Ја знам, сигурна сам.
Ићи ће и они са мношћем свуда,
ако их никада не заборавим.

Оливера Ненадовић

Медицинска школа Добој
Ментор: проф. Драгана Стјепановић

POŠTO?

„All is true” – Onore de Balzak

Pohvala 3. BEOGRADSKOG OGLEDANJA

Daleko od mora, zemlja mala – stradala.
Ostajemo goli, poneko i bos.
Pošto je fakultet? Koliko je ponos?
Na pijacama i kod zadrugara,
Umesto salate – svežnjevi para.
Diplome poredane po azbučnom redu,
Moral na sniženju – u petak i sredu!
Istorija, titule, zvanja, zlatne plakete,
Dokumenta lažna, ikone svete.
Zar sve na istom mestu!?
Ko za to haje?
Važno je da se vlasti,
Na veresiju daje... milom,
Jer ako se opireš
Ta draga sila pendrekom bije...
Ko za to mari?
Bubreg ako istera,
Drugi je zdraviji, ima dobru cenu...
Vlast samo neka otima,
Verujemo da im je to posao, pa to nikog i ne zanima.
Važno je da vesti i novina uvek ima,
Sapunice, intrige i laži... Da se narod zanima...
Naposletku, kad nam uzmu stanove i kuće, moral, osmeh,
obraz, svež vazduh, topao dan, ostaće Nam laži,
prevare, muke i golotinja.

Ovi novi trgovci svinja daće nam poneku kosku
Kao njihovi preci našima.
Bićemo srećni i sve će biti veselo.
Drugi nek nam ruše crkve i kulturu,
mi to valjda i treba nemo da gledamo.
Punih stomaka daće nam da
Jedemo čast i ordenje, moral i kulturu,
Naših velikih četrnaest vekova,
Krv naših predaka...
Jer trgovcima „ništa nije sveto, sve je bruto i neto!”

Davno beše, a sad kao da gledam.
Valjda ljude oduvek muče iste muke, valjda će svemu tome
doći kraj. Ili ne?
Možda smo i te granice bez razloga postavili i podelili se
toliko?
Možda. Ali, podeljeni smo. I živimo unutar granica.

Granice nas sužavaju, našu misao i naša osećanja,
A opet, one ništa ne predstavljaju.
Koja je to velika učiteljica koja nas uči životu? Istorija?
Pre će biti književnost. Istorija se kurva često, u nuždi je
teškoj.
Ta moćna književnost spaja nas, ruši sve granice, nemoral
i nepismenost, ali samo ako otvorimo svoj um.

Šteta što je većina nas iza gvozdениh vrata, koja, nažalost,
ni lepa reč ne otvara.
No ipak znanje je tako jeftino. Ali ono pravo znanje, ne
diplome.
To, da jedini nobelovac prodaje se na ćebetу ispred suda,
a ćuretina dve police zauzima u knjižarama...
Boli!
Tako nam i treba, kad ne čitamo, kad ne učimo.

Da li iz, prastarog za naše vreme, Čiča Gorija i Revizora,
ništa nismo mogli da naučimo? Da li nam ni
razbucane granice, koje je mač književnosti posekao
ništa ne kazuju?
Zašto ništa ne učimo iz tuđe istorije nego smo sve iskusili
na svojoj?
Čuvajte se, Srbi, sami sebe!
Čuvajte se i Francuzi i Rusi i svi ostali, kada znanja i
zvanja leže na tezgama. Predmet su cenkanja.

OGLEDALO

Mnogo je trgovaca kojima „ništa nije sveto, sve je bruto i neto”.

Stiže mnogo novih Gorioa, Anastazija, Revizora, jahača apokalipse novog doba,

Onih koji prodaju očeve, onih koji pružaju samo novac u zamenu za ljubav i pažnju, onih koji varaju i krađu.

Transformisaće se pred nama još mnogo Rastinjaka, jer njima „ništa nije sveto, sve je bruto i neto.”

U ovom svetu dokolice, laži, nepoštenja, trgovine, još se nas nekolicina drži književnosti kao utopljenik za slamku,

kao čovek za reč.

I baš kao u antičkoj drami valjda će neki glas iz mašine ovo sve da reši.

Dimitrije Veljović

Prva kragujevačka gimnazija Kragujevac

Mentor: prof. Nina Petrović

ЗАТВОРИ СЕ У НОЋИ

Похвала 3. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Затвори се у ноћи
и чућеш
зујање
пиштање
озбиљних
дубоких
нота
из музичке кутије
која годинама
ту похабану
балерину
учи обртајима
и
како је живот
један
обичан
мајушни
бесцентрални
круг
ког нема у
математици
физици
логици
ни свескама
које су

свети храм
твојој нервози
па чувају
згужване
ижврљане
странице
и
датуме на полеђини.
Затвори се у ноћи
и
прислони уши
дахтању
ветру
диркама клавира
да
јасније
будније
чујеш
лажи
уверења
и
озбиљне говоре
како нису
све
таме

ОГЛЕДАЛО

мрачне
тако
мрачне
као твоја
душа.
Затвори се у ноћи
видећеш
тамо
постоје
пећине из маште
у вулканима
које
рађају
маслачке
и
мехуре
од пене
дечије радости
који пуцају
од близине
твог ума,
видећеш
биће ти хладно
као у зори
и
недовршене цигарете
неће загрејати

штампарију
опроштајних писама.
Пусти
да кроз
леђа
проклизи
мач
од кристала
и
изроди
плочу од мермера
за сваку
нову
узалудну
сузу,
јер
та окрутна
тамница
пијаних снова
није
стварна.
То само
твоја
уплашена
душа
спава.

Маријана Радојевић

Медицинска школа Крушевац
Мензор: проф. Мирјана Гашић

СЕЋАШ ЛИ СЕ, ВЕДРАНА?

Похвала 3. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

ВЕДРАНА

Одзвања громко

Док у суморном купатилу

Монотоним покретима сунђера

Одлепљујеш са себе

Њихове пијане додире.

Али, ко ће спрати сећања?

Сећаш ли се, Ведрана?

Оног момка који ти је купио бомбоне

И ставио писмо под отирач.

ВЕДРАНА

Одзвања бесно твоје име

У, по ко зна којој, кафанској тучи.

ВЕДРАНА

Одзвања тихо,

Скоро промукло и прећутно

У глави тог дечака,

Са колекцијом шарених кошуља

Који ти је купио мандарине и књигу.

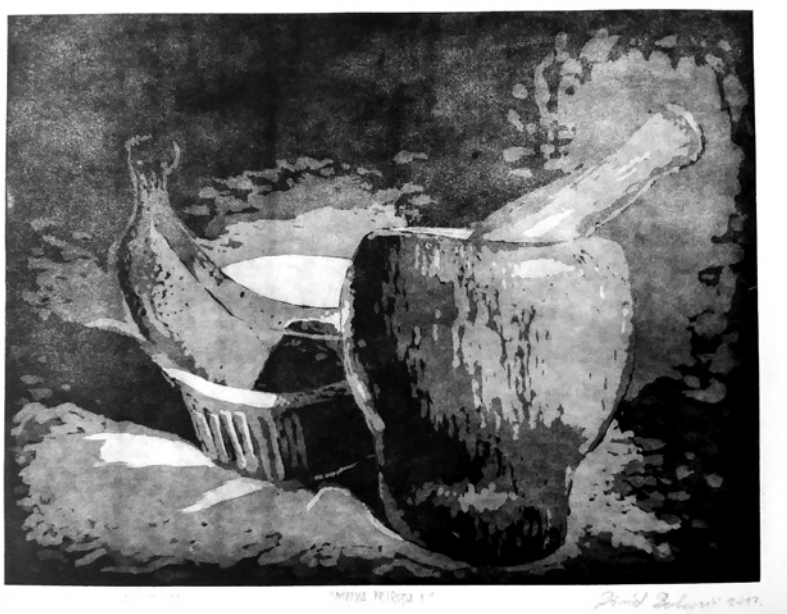
ОГЛЕДАЛО

Волео би да се све то сврста у експресионизам.
И волео би да ти љуби бедра.
А зна да то не уме.
Зато само ћути и гледа како то раде други.
Они умеју, они знају.

ВЕДРАНА
Догорева пуцкетаво
Као цигарета неког мангупа
Који се синоћ хвалио како те је имао.
А тај дечак гори од најгоре ствари
Од које можеш изгорети.
Од тебе, Ведрана.

Хелена Будимир

Карловачка гимназија
Сремски Карловци
Ментор: др Маја Стокин

Џавид Берберовић: *Мртва природа*

Средња школа примијењених умјетности Сарајево
Ментор: проф. Борис Чистопољски

У ПРВИ ДАН НЕДЕЉЕ

Нечујни, златни... сјајни, дрхат јутарњег
сунца. Зора.
Растргнуто биће, срушеног јестаства, бачено
на под као стара крпа.
Без мисли.
Удах, као најтежег болесника.
Покрет. Млитав и мртав.
У престарелог мчладића, незадржне снаге.
Црвоточне.
Далеки одјек јучашњег раскалашног, убилачког
полета провансалских витезова.
У девет сати, на топлој месечини.
Смешан, са дивљачким фурором хуке и баса.
Уздах, вапи за милост, пун убиства.
Мисао запиње да устане, као пијаница. Пада.
Опојена непрозирном измаглицом враџбина.
Шест Четири Између Број Нема шансе.
Мрак.
Пре једног сата у Кијеву.
За сат у Лондону.
Пред сунцем нашег Гринича.
На двадесет четири места
Много десетина
стотина
хиљада.

ОГЛЕДАЛО

Уз многе друге хиљаде
Намазаних, подивљалих
Плесача око ватре.
Крви у жилама усирене.
Несагледе тисуће баханалиста, што смрде на
трулеж.
Преплавише нас бројеви. Људи нису бројеви.
А толики безброји непоменутих
Сектаната. Уображењака. Јогина. Факира.
Дубилаца на ножу и глави.
Филоовога и филоонога.
Капака, који више ни не могу бити модри.
Непрегледна пучина смрти. Царство сенки.
Мисао закуцана у ништа.
Душа хитнута бесконачности.
Заглављена у нули.
Пас на ланцу.
Залудно, готово противвољно тражење
самоостварења.
Залуду. Залуду. Ах! Залуду.
„Човек у части будући не разумеде;
Изједначи се са стоком бесловесном
И постаде јој сличан.“
Мисао крши бојиште, прогриза јарам.
Усправља се на две ноге.
Гле, пуста долина смрти. Бразда пуних зноја.
Засејана клицама живота.
Нежна и мека, пролетња киша на раменима.
Љупки, румени... топли блистај јутарњег
сунца. Зора!

Вељко Вујић

XIV београдска гимназија Београд
Ментор: проф. Милијана Ћосовић

ДОН ЖУАН

Некада давно живљаше један момак јак,
крај Неве је угледао први сунчев зрак.
Евгеније Оњегин беше име момку том,
Био је образован, али одвећ препун злом.
Из досаде произилази зло,
Евгеније је прави пример за то.
Читао је књиге разне,
Завршивши главе празне.
Није се заиста збило,
Оно што се у његовој глави снило.
Није он био једини сањар у степи,
али, Татјана и он су заиста били ретки.
Она је волела њега, а касније и он њу,
Али је време учинило кобном љубав ту.
Препреку је створио Ленски, његов пријатељ
са села,
Њега, за верног сапутника Олга је хтела.
Кључан догађај био је имендан Олгин,
тада је Евгеније био окружен људима многим.
Разговор Олге и Евгенија био је повод за двобој
са Ленским,
Са Ленским, који је одиста био песник.
Љут и тужан, Оњегин оде у бели свет,
раширио је крила и као птица отишао у лет.
Татјана је била тужна, али не толико да умре,
Уздигла је своју личност и постала дама,
удала се: није остала сама.

ОГЛЕДАЛО

Оњегин беше тужан у тим данима,
а Татјана потиштена, јер га је ранила.
Писала му је писмо, а одговор дала сад,
То изазва Оњегов, пред Татјанина колена, пад.
То је била љубав за поседовањем,
једноставна, телесна разбибрига,
зацело, једна неисписана књига.
То је била љубав између два срца сетна,
судбина јој никако није могла бити срећна.
И тако... и даље човеков несносни ум жуди
за оним што га не воли,
а после се пита одакле су сви проблеми његови
што га душа боли...

Санела Јанковић

Медицинска школа Звездара,
Београд
Ментор: проф. Јасмина Жујовић

POTJERNICA

(U prethodnoj epizodi on je umro)

...Ovo nije moj dan.
Krišom se tako kraj mene probudio...
I miriše na kišu.

Kom' nedostaje, da l' ga je opazio
Na prste se dao uspeti,
Pa obgrlio moju grivu.

Nemilo mi bi stran,
rđavo suh, k'o dah
Prašine, sa poda se osvijestio.

Kroz nj. dišu teško sasvim strašni ljudi
I vezuju pertle
I raspliću kose...

(...)

Četiri riječi značenja već druga.
...Ovo nije moj dan.
A napolju sunce.

I ištem ih nazad,
Moje gorke suze,
Da toplineom znanom obaviju mene.

OGLEDALO

Da ga nađem, kako?
Gdje sad da se djene,
Buntovnički treptaj odbjegli od majke...

Rađati ga opet, iznova, iznova.

Ako ga spazite,
Nosi crnu svilu,
Klizi ko sjen, ne zna sa sobom šta će.

Da se vrati kući odavno već je vrijeme.

Čet'ri r'ječi one, svaka snažno bije
Značenja sad oba...
Moj dan ovo nije.

Ana Ivanović

Gimnazija „Slobodan Škerović”
Podgorica
Mentor: prof. Biljana Vučurović

OGLEDALO

SREBRO

oči su jedino ogledalo
koje otkriva drugu stranu
koja želi, a ne može
i koja u konačnici
tihu razmjenu napravi.

Marin Capan

Gimnazija „Andrije
Mohorovičića“ Rijeka
Mentor:
prof. Vesna Brala

У ЧОВЈЕЧИЈОЈ БАШТИ

У човјечијој башти расте бршљан бијеса,
А свака га биљка чини у овоме гају,
И сваки педаљ земље прати га до лијеса.
Љубав стоји у души, а љутња је од меса.
И све тајне живота само њих двије знају.
У човјечијој башти расте бршљан бијеса.
Стари људи више не маре за свог кријеса,
Па сваку живу искру својим гранама дају,
И свако зрно свјетла прати их до лијеса.
Млад ће благо свијета дат' из јаспрених кеса,
Није још ни почео, што да се нада крају?
Па ипак му у башти расте бршљан бијеса.
Ни на твојој светој груди нема земљотреса,
Да игра само кад коријени стари лају.
И сваки лаган дрхтај прати те до лијеса.
Руком се у очају задржава завјеса.
Са пркосом се капци на темеље спуштају,
Мада у нашој башти расте бршљан бијеса,
И сваки педаљ земље прати нас до лијеса.
Уздигла је своју личност и постала дама,
удала се: није остала сама.

Фарук Шахат

Друга гимназија Сарајево

Ментор: проф. Елма Бећиревић

BUĐENJE

Ako bih imala poslednju želju pred zadnji
uzdah, odabrala bih da mi puste pjesmu.
Pjesmu koja bi me vratila u kolijevku života
koji sam sama kreirala tankim koncima i
izvezla čvrst pokrivač.
Pjesma koja uzdrma svaki atom u mom
tijelu i pretvara moje moždane ćelije u
apokaliptično bojno polje.
Polje prepuno pamuka, po pamku prelivena
krv grehova iz sopstvene prošlosti.
Putevi posuti mokrom mahovinom, pa opet
i visibabama sa rosom po sebi, dok ih
zaklanja sijenka lastavica.
Uz poslednji uzdah ostavi mi u duši djelić
sjećanja dobrog i zlog, pusti me da
zapamtim ovaj život kao dinamičnu
melodiju apokalipse.

Matea Martinović

Srednja likovna škola

„Petar Lubarda“ Cetinje

Mentor: prof. Milka Kraljević

OKTOBARSKE KIŠE

Na tren udahnem, zatvorim kapke
Pa zavrištim iz duše, onako iskreno,
Da me niko ne čuje...
U meni odavno već
Nastupila je jesen, moja ludice.
Zar da se bojiš nečeg tako hladnog?

Bila si leptir u mom umu ptica,
Pa zašto kao i one odlaziš
Da ognjište tražiš u nečijim toplijim rukama?
Ludice malena, ove jeseni
Trebalo je da se volimo,
Pod žutim lišćem da se ljubimo.

Opijeni vinom koje nikad nismo probali,
Da se mirišemo bundevama i šljivama,
U parku pod oronulim drvećem
Dok plešemo sa oktobarskim kišama
Da se grlimo.
Ali si otišla... Zašto si?

Odavno već, znam, u blizini mene
Ti oblačiš kaput, kažeš hladno ti je.
Ne želiš tmurne dane, ne želiš da mirišeš na badem...
Želiš da moje smeđe i narandžaste
Obojiš u neke vedrije boje.
Ne ide to tako, milo moje.

OGLEDALO

Vrištim iznutra, gušim se u svojim kišama
Jer vjetrovi već odavno ne donose mi tebe.
Izgleda da ću sam da prvi put
Okusim vino, mirišem se bundevama i čekam te
Zajedno sa oktobarskim kišama...

Lejla Ćehić

Gimnazija Bihać

Mentor: prof. Dženana Selimović

ODLAZAK

Šapatom, lako i bez
eha
koračam tiho
a lepota tvoja me sputava.
Šta je tajna
enormno lepog osmeha
koji me ganja, koji je tako
autentičan, i još zagonetan ljudima?
Šta još bih želela?
Ekspresija mojih osećanja bila bi prejaka
kada bih progovorila
kosmos bi se zatresao!
Ali plašim se, ti me ne bi primetio.
Šta da radim, krenem-stanem
evo već par dana
ranjavaju me pitanja
i muče odgovori
frustrira me to što nikada nećeš biti moj.
Bojim se
otići ćeš daleko, iznenada
kao što si iznenada i došao
setiti me se nećeš nikada.
Evo već sve se ruši,
raspada od slike tvojih ramena koju ovog puta
gledam otpozadi.

Džemila Badić

Medresa „Gazi Isa-beg”

Novi Pazar

Mentor: prof. Enisa Curić

PONEKAD

ponekad
osećam se kao Sunce
gospodar našeg sistema
otac i majka našim planetama

ponekad
osećam se kao Mesec
večno zaljubljen u Zemlju
koja nikada neće biti njegova.
toliko opčinjen njenom lepotom
toliko plašljiv da pride
da je ne uništi.

ponekad
osećam se kao ptica
slobodna da leti kuda god poželi
slobodna da para nebo svojim beskrajnim krilima

ponekad
osećam se kao cvet
probuđen jutarnjom zorom
spreman da zablista
u svom najlepšem svetlu

ponekad
osećam se kao pahulja
tako krhka, a tako lepa
izvana hladna, a topla iznutra

ponekad
osećam se kao kap kiše
mali deo univerzuma

OGLEDALO

rasut na milion delića
sa modricama na srcu,
i ožiljcima na umu
ispunjenim izbledelim sećanjima

ponekad
osećam se kao sve

ponekad
osećam se kao ništa

Aleksa Vilić

Karlovačka gimnazija
Sremski Karlovci
Mentor: dr Maja Stokin

Страхиња Марковић: *Пут ка небу*
Уметничка школа Ужице
Ментор: проф. Дејан Богдановић

BUDUĆI DIJALOG

Čuvar ih sêdi kroz zamak vodi stari.
Zaborav, prah, tišina, čudne stvari
Tu su u društvu, prisne, ali nême.

— Gle, to je neka knjiga!

— Dâ, sonèti.
Pesme i ljubav...

— Koje je to vreme?

— O, davno; ko će toga da se seti!

— A ovo?

— To je cvet u knjizi, sveo.
Smešno; al' nekad ljudi su vek ceo
Čuvali tako nešto. To su zvali
„Uspomenom” (zbiljski, ili tek u šali,
Ne znam tačno). To je, eto, kao slama.

Čudnovato, je li?

— The, budiboksnama!

Šta li je ovo?

— Slika, bolje: karta.

Tu su razna parčad zemlje ucrtana,
A svako su zvali otadžbinom. Na nju
Mislili su često, i noću i danju,
K'o mi na sebe. To je prošlost rana!
Ginuli su za nju. A ruka je vešta
Slikala tu parčad zemlje.

— Sve kojèšta!

— Ovo je kip takozvanog kaludera.
To je čovek kome cilj bejaše „vera“.
Takav nije jeo, ni pio, ni znao
Za ženu. Često bi u „ekstazu“ pao,
To jest u ludilo, misleći na Boga
I spasenje duše.

— Zar je bilo toga?

— I mnogo još čega. Trebalo bi znati
Čitav jedan rečnik! Roditelji, mati,
Prijateljstvo, vernost, braća, žrtva, drága,
Otađzbina, narod, samilost, poštenje —
Sve reči koje su otišle bez traga.
Pa kult mrtvih, onih o kojim se sanja!...
U njima je bilo neko čudno vrenje;
To su oni zvali svetom osećanja...

Ko od nas mari za te prošle stvari!
Mi ćemo sad opet, brzo i visoko,
Na naš novi motor. Za naše su oko
Putevi na zemlji samo razne crte.
I videćeš, kad se malo budeš nagla,
Da ničega nema. Proleće i cveće,
I boje, i miris — ništa nego magla!
Brzina sve ništi. Neka bude veća!

— A šta je to što su nekad zvali sreća?

Sima Pandurović
(1883 -1960)

Једни с очима упртим у прошлост
Виде оно што не виде; други, уперивши
Исте очиу у будућност,
Виде оно што се не може видети.

Зашто постављати тако далеко оно што је близу-
Пуздање наше?
Ово је дан,
Ово је сат, ово је трен, то је то
Што јесмо, а то је све.

Вечито протиче бескрајни сат
Што нас проглашава за ништавне.
У истом даху
И живомо и мремо.
Убери дан,
Јер тај дан си ти.

Фернандо Песоа

(1888 -1935)

Песме изабрала: **др Светлана
Торњански Брашњовић**

Infinitiv - centar za učenje stranih jezika

**Kursevi engleskog i slovenačkog
za decu, tinejdžere i odrasle!**

**Đorđa Stanojevića 9a,
Belville, Novi Beograd**

**064/02 444 23
www.infinitiv.rs**

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
